

Vesnička, kostelík a sjezdovka

RAKOUSKO: JAKO STVOŘENÉ PRO INDIVIDUÁLNÍ CESTOVÁNÍ

Ze zahraničních destinací je mezi českými lyžaři suverénně nejoblíbenější Rakousko.

Existují pro to pádné důvody: tamní střediska jsou blízko (leckdy ne dál než ta domácí) a na výběr se nabízí 22 tisíc kilometrů sjezdovek.

Tomu nekonkuruje žádný evropský rival.

Většina rakouských středisek žije turismem celoročně – v zimě lyže, v létě trekking. Pozitivně se projevuje také fakt, že se zde turistickým ruchem živí sami Rakušané, kterým obvykle patří jak hotely, tak vlekařské společnosti. To zabraňuje nekontrolovatelné expanzi středisek, kterou si umí prosadit finanční korporace podnikající v lyžařském průmyslu jen za účelem zisku. Rakousko je proto zemí úhledných až roztomilých vesniček s kostelíkem, které mohou působit takřka kýčovitě, ale vždy úpravně a útulně.

Typické jsou lyžařské svahy přimknuté k vesnici či městečku v údolí, občas spojené se sousedním kopcem lanovkami, ale ani tak netvoří komplex stovek kilometrů tratí na malém prostoru. Existují však čestné výjimky a pomalu jich přibývá. Skipasy na osm set i více kilometrů sjezdovek většinou zahrnují jednotlivá centra v celém regionu, do nichž se dá dopravit skibusem nebo po vlastní ose. To je případ Ski amadé, zillertalského superski-

pasu, permanentky Top Kärnten-Osttirol Gold a dalších. V Rakousku jsou ochotni spolupracovat s konkurencí, což může být inspirací nejen českým areálům. Za velké lyžařské houpačky se dají považovat Ischgl – Samnaun, Serfaus – Fiss – Ladis, tři velké oblasti v Zillertalu, okolí Kitzbühelu a Skiwelt Wilder Kaiser.

Konkurence mezi areály je značná, proto se jednotlivá místa snaží být stále atraktivnější a také větší – projektů na rozšíření nebo spojení sousedních středisek vzniklo nepočítaně. Jen namátkou: už tak obří Saalbach – Hinterglemm (200 km sjezdovek) by se měl spojit s Fieberbrunnenem i s Zell am See, které možná protne ještě lanovka z Maiskogelu.

Terény jsou zpravidla dvoupatrové: nejvyšší partie bezlesé, s plochami pro jízdu v prашanu, níže pak s tratěmi vedoucími v lesních průsecích. Zjednodušeně se dá říci, že od východu na západ ubývá sjezdovek v lese a přibývá volných terénů, což vrcholí ve slavné freeridové Mekce, v Arlbergu. Je tedy dost

středisek, jež mají dojezdy svých sjezdovek poměrně nízko a mnohá z východní poloviny Rakouska nemají ani dvoutisícový vrcholek.

A tak zřejmě jediné, co může ohrožovat suverénní hegemonii rakouských areálů, je sníh. I když s výjimkou minulé zimy zažívala zdejší centra v posledních letech spíše štědré časy, bez pojistek v podobě sněžných děl by už bylo zvlášť začátkem a koncem sezony lyžování nepředstavitelné. Celkově je umělým zasněžováním pokryta více než polovina plochy tratí, v tomto „průměru“ jsou ale i některá stoprocentně pojištěná střediska. Klíčová je i rychlost zasněžování – rozsáhlý komplex Skiwelt Wilder Kaiser nedaleko Kitzbühelu s 250 kilometry sjezdovek je schopen pokrýt 110 kilometrů za pouhé tři dny.

Moderností svých lanovek mohou Rakušané soupeřit s Itálií o vedení v pomyslném pelotonu. V souvislosti se snadnou dostupností autem a s možnostmi, které při výběru dovolené poskytuje internet, je Rakousko rájem individuálního cestování. ➔